

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

P. P. został prawomocnie skazany:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelcach K. z dnia 17.03.2010 r. w sprawie **IIK 1050/09** za czyn z art. 230 §1 k.k. w zw. z art. 228 §4 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. popełniony w okresie od stycznia do czerwca 2009 r. na karę roku pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych po 10 zł i za czyn z art. 276 k.k. popełniony w okresie od stycznia 2008 r. do lutego 2009 r. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono karę łączną roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2, której wykonanie zarządzono; podlega ona wykonaniu w okresie od 16.11.2017 r. do 29.04.2018 r. z zaliczeniem okresu od 28.02.2013 r. do 17.09.2013 r.
2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie W.. z dnia 12.08.2010 r. w sprawie **VIIK 316/10** za czyn z art. 278 §1 i §3 k.k. popełniony w dniu 18.01.2010 r. na karę 1 miesiąca pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2, której wykonanie zarządzono, a postanowieniem z dnia 12.11.2013 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie W.. zamienił ją na karę aresztu i umorzył postępowanie wykonawcze z uwagi na przedawnienie jej wykonania
3. wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelcach K. z dnia 8.03.2011 r. w sprawie **IIK 400/10** za czyn z art. 286 §1 k.k. popełniony w okresie od 22.01.2008 r. do 13.02.2008 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 276 k.k. popełniony w okresie od 24.01.2008 r. do czerwca 2009 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5, której wykonanie zarządzono; podlega ona wykonaniu w okresie od 24.04.2015 r. do 21.12.2016 r. z zaliczeniem okresu od 9.11.2013 r. do 12.03.2014 r.
4. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie W.. z dnia 14.06.2011 r. w sprawie **IIK 319/11** za czyn z art. 278 §1 k.k. popełniony w dniu 17.01.2011 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; podlega ona wykonaniu w okresie od 21.12.2016 r. do 19.06.2017 r.
5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie W.. z dnia 13.09.2012 r. w sprawie **VIIK 887/11** za czyn z art. 278 §1 i §5 k.k. w zb. z art. 275 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. popełniony w dniu 6.06.2011 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 4, której wykonanie następnie zarządzono, podlega ona wykonaniu w okresie od 19.06.2017 r. do 16.11.2017 r.
6. wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 7.10.2015 r. w G. W.. w sprawie **VIIK 515/15** za czyn z art. 242 §3 k.k. popełniony w dniu 19.06.2014 r.; podlega ona wykonaniu w okresie od 29.04.2018 r. do 29.05.2018 r.
7. wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Gorzowie W.. z dnia 19.05.2011 r. w sprawie **IIW 87/11** za wykroczenie z art. 119 §1 k.w.

Dowody:

- karta karna k.6–8,
- odpisy orzeczeń k. 14–22, 2426, 46–49,
- akta IIK 316/10, VIIK 515/15 i (...) 87/11,
- obliczenie kary k. 38.

Wobec skazanego zapadł również wyrok Sądu Rejonowego w Strzelcach K.z dnia 29.12.2008 r. w sprawie **VIK 773/08** za czyn z art. 178a §1 k.k. skazujący go na karę grzywny w rozmiarze 60 stawek dziennych po 15 zł, która została w całości wykonana

Ponadto był on skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelcach K. z dnia 3.06.2009 r. w sprawie **IIK 302/09** za czyn z art. 244 k.k. w zb. z art. 178a §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. popełniony w dniu 4.02.2009 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 3 lata oraz za czyn z art. 244 k.k. popełniony w dniu 17.02.2009 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym kary te połączono i wymierzono karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 oraz grzywnę (na podstawie art. 71 §1 k.k.) w rozmiarze 50 stawek dziennych po 10 zł. W sprawie doszło wprawdzie do zarządzenia wykonania kary (oraz odpisania z karty dłużnika grzywny), ale postanowienie w tym zakresie zostało uchylone. Grzywny nie zdołano wprowadzić ponownie do wykonania. Zakaz prowadzenia pojazdów został wykonany 11.06.2012 r. Nie doszło do pozwanego zarządzenia kary. W sprawie z dniem 11.12.2012 r. nastąpiło zatem zatarcie skazania.

Ponieważ skazania powyższe nie były objęte wnioskiem skazanego, a nadto były wykonane w chwili orzekania, nie zachodziła zatem potrzeba objęcia ich postępowaniem z urzędu, które byłoby bezprzedmiotowe (k. 58).

Dowody:

- informacja o wykonaniu kary k. 57, 51,
- adnotacje w karcie karnej k. 6,
- odpisy wyroków k. 35–37, 45.

Jak wynika z wywiadu środowiskowego z dnia 30.01.2014 r. skazany ma konkubinę i jedno dziecko, według oświadczenia konkubiny posiada wyższe wykształcenie, z uwagi na stan zdrowia tj. udar mózgu uzyskał grupę inwalidzka i utrzymuje rentę. Pracował w zakładzie pracy chronionej jako dyrektor do spraw szkoleń. Nie nadużywał alkoholu ani narkotyków. Posiada bardzo dobrą opinię w miejscu zamieszkania, uznawany jest za osobę pomocną.

Do jednostki penitencjarnej został doprowadzony 12.11.2013 r., w dniu 12.03.2014 r. udzielono mu przerwy w odbywaniu kary z uwagi na stan zdrowia. Z przerwy nie powrócił. Po wydaniu listu gończego ustalono miejsce jego pobytu i doprowadzono do zakładu karnego w G. W.. Za powyższe został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 7.10.2015 r. w Gorzowie W.. w sprawie VIIK 515/15.

W środowisku współosadzonych funkcjonuje bez większych zastrzeżeń. Do warunków izolacji więziennej jest przystosowany dobrze. Nie przejawia większych problemów z przestrzeganiem ustalonego w jednostce penitencjarnej porządku wewnętrznego oraz przepisów regulaminu organizacyjno – porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności, dba o porządek w celi mieszkalnej i higienę osobistą. Werbalnie nie okazuje niechęci funkcjonariuszom służby więziennej. Obecnie nie odnotowano sytuacji konfliktowych z jego udziałem. Był nagradzany regulaminowo za aktywne uczestnictwo w terapii zajęciowej, udzielono również ulg. Współuczestniczył w opracowaniu indywidualnego programu oddziaływania. Utrzymuje kontakt z rodziną. Czas wolny spędza aktywnie, uczestniczy w terapii zajęciowej, a ponadto korzysta z zasobów biblioteki. Nie jest zatrudniony z uwagi an stan zdrowiu. Nie deklaruje się jako uczestnik podkultury przestępczej. Decyzja komisji penitencjarnej został skierowany do odbywania kary pozbawienia wolności w systemie programowanego oddziaływania zakładu karnego zamkniętego dla odbywających karę pozbawienia wolności po raz pierwszy.

Dowody:

- opinia o skazanym k. 39.

Sąd zważył, co następuje:

rozważania niniejsze należy rozpocząć od rozstrzygnięcia kwestii jaki reżim prawny znajduje zastosowanie do stanu faktycznego sprawy.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym tą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, chyba że **zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie ustawy**.

Nie budzi wątpliwości, że ostatni wyrok co do skazanego, wydany w sprawie VIIK 515/15 zapadł w dniu 7.10.2015 r., a uprawomocnił się 21.09.2012 r., co w ocenie sądu obligowało do stosowania przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w aktualnym brzmieniu.

Ustawa nie posługuje się sformulowaniem „zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej **obejmującej prawomocne skazanie** po dniu wejścia w życie ustawy”, a jedynie „**w związku z prawomocnym skazaniem**”. Słowa: „zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem” należy rozumieć jako „są podstawy do prowadzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego obejmującego prawomocne skazanie”. Potrzeba wszczęcia postępowania o wydanie wyroku łącznego wynikała w niniejszej sprawie z wniosku skazanego, który żądał w nim połączenia m. in. sprawy VIIK 515/15.

Próba wykazywania, że skoro wyrok VIIK 515/15 prawomocny po 1.07.2015 r. nie podlega łączeniu, to wyłączona jest możliwość stosowania nowych przepisów, rodzi oczywisty paradoks. Przeciwnie przekonanie o tym, że wyrok VIIK 515/15 nie podlega łączeniu, wynika z zastosowania nowych przepisów do analizy przesłanek do wydania wyroku łącznego. W takiej sytuacji prowadzący analizę dokonaby absurdalnej sekwencji czynności: zastosował nowe przepisy do analizy przesłanek do wydania wyroku łącznego (tylko na jakiej podstawie?), skonstatował, że na podstawie nowej ustawy wyrok prawomocny po 1.07.2015 r. nie podlega łączeniu, a następnie w oparciu o przepis przejściowy uznałby, że w sprawie nie mają zastosowania nowe przepisy (**które przecież zastosował już na wstępie**).

Gdyby zresztą ustawodawca chciałby nadać przepisowi treść prowadzącą do wykładni sprzecznej z zastosowaną przez sąd, posłużyłby się analogiczną stylizacją, jak w art. 569 §1 k.p.k., regulującym kwestię właściwości sądu. Zgodnie z treścią tego przepisu, jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, **orzekający kary podlegające łączeniu**. Wyraźnie wskazuje się tu, że ostatni chronologicznie wyrok uzasadni właściwość sądu tylko, gdy obejmie on karę podlegającą łączeniu. W ten sposób analiza kwestii właściwości wymaga zbadania merytorycznych przesłanek do wydania wyroku łącznego – ustalenia, kary orzeczone którymi wyrokami podlegać będą łączeniu, a następnie wybranie spośród nich ostatniego chronologicznie i przyjęcie, że sąd, który go wydał jest właściwy do wydania wyroku łącznego.

Przepis przejściowy, przy założeniu konsekwencji ustawodawcy, powinien zatem mieć brzmienie „zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej **w związku z prawomocnym orzeczeniem kary podlegającej łączeniu** po dniu wejścia w życie ustawy”. Skoro brzmienia takiego nie ma, oznacza to, że przepis przejściowy należy rozumieć odmiennie.

Niezależnie od powyższego, zauważyć należy, że stosowanie przepisów poprzednim brzmieniu oznaczałoby dla skazanego stosowanie przepisów **mniej korzystnych**, aniżeli obecnie obowiązujące, co wprost naruszałoby regułę intertemporalną przewidzianą w art. 4 §1 k.k.

Przy przyjęciu pierwotnego brzmienia art. 85 k.k. w zbiegach realnych z uwagi na daty czynów znalazłyby się:

a) skazania w sprawach VIK 773/08 i IIK 400/10, przy czym postępowanie uległoby w tym zakresie umorzeniu, bowiem wymierzono nimi kary grzywny i pozbawienia wolności, które nie podlegają łączeniu jako różnorodnej,

b) skazania w sprawach IIK 1050/09 i VIIK 316/10, przy czym postępowanie uległoby w tym zakresie umorzeniu, bowiem kara orzeczona drugim z nich została zamieniona na karę aresztu w związku z kontrawencjonalizacją, a postępowanie w zakresie wykonania zamienionej kary aresztu umorzono z uwagi na przedawnienie,

c) skazania w sprawach IIK 19/11 i VIIK 887/11.

Skazanie w sprawie VIIK 515/15 nie znajdowałoby się w żadnym zbiegu realnym i postępowanie obejmujące ten wyrok musiałyby ulec umorzeniu.

Skazanie w sprawie IIK 302/09 jako zatarte musi być uznawane za nieistniejące w obu reżimach prawnych.

Zastosowanie uprzednio obowiązujących przepisów pozwoliłoby zatem na połączenie jedynie dwóch kar (pkt c).

W tych okolicznościach obowiązkiem sądu było stosowanie przepisów kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym po 1.07.2015 r.

Kwestię zbiegu realnego przestępstw normuje art. 85 k.k.

Jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną (§1).

Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 (§ 2).

Podstawą orzeczenia jednej kary łącznej nie może być kara wymierzona za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia przestępstwa, lub karą łączną, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu (§3).

W chwili orzekania wykonaniu podlegały kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach opisanych na wstępie w punktach 1, 3, 4, 5 i 6, w których orzekano kary pozbawienia wolności.

Spośród nich wszakże połączeniu nie podlega kara orzeczona wyrokiem w sprawie **VIIK 515/15** (pkt 7), jako że objęty tym wyrokiem czyn polegający na niepowrocie do zakładu karnego został popełniony w trakcie odbywania kary w sprawie IIK 400/10. Na przeszkodzie połączeniu w tym zakresie stał zatem art. 85 §3 k.k. W tym zakresie postępowanie należało zatem umorzyć na zasadzie art. 572 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 86 §1 k.k. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

Powyzsza zasadę stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest orzeczona kara łączna (§4).

Do połączenia przypadają tu:

- kara łączna roku pozbawienia wolności,
- kara łączna 2 lat pozbawienia wolności,
- kara 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- kara 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Granice kary łącznej sięgają zatem od 2 lat do 3 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Mając je na uwadze, sąd na podstawie art. 85 §§1, 2 i 3 k.k. oraz 86 §1 i §4 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary łączne pozbawienia wolności objęte wyrokami opisanymi w punktach 1, 3, 4 i 5 części wstępnej wyroku i wymierzył skazanemu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 85a k.k., orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wyliczenie powyższe jest jedynie przykładowe („przede wszystkim”) i orzeczenia dotyczące dyrektyw wymiaru kary zapadłe w poprzednim stanie prawnym nie tracą na aktualności.

Jak podkreślił Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 13.07.1995 r. w sprawie II AKr 184/95 (publ. Prok.i Pr. 1996/2-3/16) przy wymiarze kar łącznych nie bierze się pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kary za poszczególne przestępstwa. Te bowiem podlegają odmiennym zasadom, w szczególności ocenie stopnia winy. Gdyby okoliczności te uwzględnić ponownie przy wymiarze kar łącznych, prowadziłoby to do ponownego sądzenia za czyny już osądzone, do ukrytego weryfikowania rzeczy osądzonej. Przy wymiarze kar łącznych bierze się pod uwagę jedynie stopień związku między poszczególnymi przestępstwami, ich łączność przedmiotową i podmiotową. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie poszczególnych kar, im luźniejszy - ich kumulacja, to jest sumowanie.

Wcześniej, w wyroku z dnia 7.01.1974 r. w sprawie III KR 339/73 w sprawie III KR 339/73, (publ. OSNKW 1974/5/89) Sąd Najwyższy wskazał, iż związek przedmiotowy, wyrażający się w podobnym sposobie działania i podobnej kwalifikacji czynów, nie przemawia sam przez się za stosowaniem absorpcji przy wymiarze kary łącznej, jeżeli każdy z przypisanych czynów odznacza się znacznym stopniem społecznego niebezpieczeństwa, i z tej racji okoliczność popełnienia ich w zbiegu realnym nie powinna pozostawać bez żadnego znaczenia dla określenia dolegliwości, jaką ma ponieść oskarżony za obydwa przypisane mu przestępstwa. Taka linia orzecznicza była kontynuowana w wyroku z dnia 11.06.1979 r. w sprawie II KR 149/79 (publ. OSNKW 1979/9/92), w którym Sąd Najwyższy podkreślił, iż w razie orzekania kary w warunkach wyroku łącznego sąd powinien kierować się podobnymi względami jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Okoliczność bowiem, że czyny sprawcy w jednym wypadku zostały ujawnione oraz osądzone jednocześnie, a w innym nie, choć byłyby podstawy do orzeczenia kary łącznej, gdyby tylko były od razu sądowi znane, nie może zmienić karnomaterialnej oceny tych czynów z punktu widzenia stopnia ich społecznego niebezpieczeństwa.

Zgodnie z treścią art. 571 § 1 k.p.k. sąd w razie potrzeby zwraca się do zakładów karnych, w których skazany przebywał, o nadesłanie opinii o zachowaniu się skazanego w okresie odbywania kary, jak również informacji o warunkach rodzinnych, majątkowych i co do stanu zdrowia skazanego oraz danych o wykonaniu kar orzeczonych w poszczególnych wyrokach. Dane powyższe służyć mają umożliwieniu prawidłowego określenia rozmiaru kary łącznej w kontekście wspomnianego art. 85a k.k. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.09.1985 r. w sprawie II KR 245/85 (publ. OSNKW 1986/5-6/39) na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym istotny wpływ ma zachowanie się oskarżonego w zakładzie karnym albo w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami.

Czyny znajdujące się w zbiegu realnym godziły przede wszystkim w mienie, ale także we wiarygodność dokumentów i działalność instytucji państwowych. Miały zaś miejsce w okresie od lutego 2008 r. do czerwca 2011 r. Generalna zbieżność rodzajowa przestępstw i fakt popełnienia ich na przestrzeni 3 lat przemawiały za łagodzeniem kary łącznej, jednak nie nadmiernym, a już żadną miarą nie do granic absorpcji.

Zachowanie skazanego w warunkach zakładu karnego należy przecież uznać za poprawne. Uczestnictwo w terapii zajęciowej i systemie programowanego oddziaływania, uzyskiwanie ulg, świadczą o postępach resocjalizacji. Jego postrzeganie w środowisku poza zakładem karnym także nie budzi zastrzeżeń.

W czasie odbywania kar skazany dopuścił się niepowrotu do zakładu karnego.

Należy pamiętać, że przestrzeganie regulaminu, właściwy stosunek do przełożonych i innych osadzonych to podstawowy obowiązek skazanego i choć takie zachowanie zasługuje na aprobatę, nie może zostać uznane za okoliczność silnie łagodzącą.

Należy zauważyć, że stosowanie wobec skazanego środków probacyjnych zakończyło się fiaskiem. Niemal każda (poza jedną) kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania została zarządzona do wykonania. Skazany od 2008 r. wielokrotnie naruszał porządek prawny.

Wszystko to świadczy o postępach resocjalizacji skazanego, ale nie entuzjastycznych.

Kara łączna 3 lat pozbawienia wolności przynosi skutek w postaci skrócenia sumy kar do odbycia o 11 miesięcy, co w kontekście wszystkich przesłanek wymiaru kary należy uznać za optymalne.

Zgodnie z treścią art. 577 k.p.k. w wyroku łącznym należy, w miarę potrzeby, wymienić okresy zaliczone na poczet kary łącznej.

Dlatego na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku sąd zaliczył skazanemu:

- a) okres kary dotychczas odbytej w sprawie IIK 400/10 poczynając od dnia 24.04.2015 r. z zaliczeniem okresu od 9.11.2013 r. do 12.03.2014 r.,
- b) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie IIK 1050/09: w dniach od 28.02.2013 r. do 17.09.2013 r.

Na podstawie art. 576 §1 k.p.k. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Na zasadzie art. 572 k.p.k. postępowanie uległo umorzeniu także co do skazań w sprawie **VIIK 316/10** (kara orzeczona drugim z nich została zamieniona na karę aresztu w związku z kontrawencjonalizacją, a postępowanie w zakresie wykonania zamienionej kary aresztu umorzono z uwagi na przedawnienie) i w sprawie **IIW 87/11** (w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, w których nie następuje nigdy skazanie za przestępstwo, ani też w materialnym prawie wykroczeń, nie istnieje instytucja wyroku łącznego i nie ma możliwości łączenia kar). Kwestia umorzenia w zakresie wyroku **VIIK 515/15** została już omówiona w toku niniejszych rozważań.

Na podstawie art. 624 §1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego (nie zachodziła konieczność orzeczenia o opłacie – stosownie treści art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych jeżeli kara łączna została orzeczona wyrokiem łącznym, odrębnej opłaty od kary nie pobiera się), mając na uwadze, że przebywa on w zakładzie karnym i jego możliwości finansowe są ograniczone.